

[Kristine Heltberg.]

lærernes og de studerendes side for at bevare RUC ved at samarbejde positivt med myndighederne. At der enkelte steder er problemer, er da ganske naturligt. Hvordan skulle et nyt foretagende som dette kunne undgå problemer, som vi jo kender fra selv de mest veletablerede videregående uddannelser i forvejen. Og problemer er som bekendt til for at overvindes. En ekstra samtale med ministeriet eller ministeren, en smule respit, til folk havde fundet deres ben at stå på, havde været nok til at bringe den sidste rest i overensstemmelse med folketingsflertallets ønsker.

Nu står vi i stedet i denne tidødende debat. Dette var om RUCs symbolværdi, noget med røde lejesvende, kinesere, bolsjevikker, marxister, ja, man genkender tonerne fra vort sydlige naboland, hvor man er gået et skridt videre i hetzen ved gennemførelse af forslaget om Berufsverbot. Det er i hvert tilfælde vor agt og vilje at gå imod den slags tendenser.

Der er også ting, som man kunne pege på i retning af nogle martyrglorier, som man er ved at vinde sig på RUC. Der er noget, som for en geograf som mig, en, der har beskæftiget sig med helgenlevneder professionelt, erindrer om, at helgener sjældent opstår, hvis der ikke er undertrykkelse til stede. Og det er denne undertrykkelse, der efter min mening har bevirket, at der måske er en eller anden, der ikke har opført sig så rationelt og fornuftigt, som man skulle have forventet. Det er dog ingenting af større betydning, og det er først og fremmest noget, der bygger på, at der har været en ganske kraftig politisk forfølgelse til stede.

Men til sagen. Ministerens egen tidstabel, som vi har fået den 6. november, som fremstiller forholdet mellem RUC og ministeriet, bringer i og for sig ganske artige ting frem. I dette tilfælde har ministeren udvist en forbløffende langmodighed over for sit eget ministeriums forsyndelser i retning af sen-drægtighed og efterladenhed. Man har ikke fra ministeriets side holdt centeret virkelig underretet om, hvad der forventedes af det med rimelige tidsfrister, og det har rektor Bent Jørgensen flere gange beklaget sig over, og professor Arne Thing Mortensen understreger dette også ganske rigtigt i

undervisningsministerens eget partiblاد i dag.

Til gengæld har der ingen tålmodighed været med centeret, det er gået slag i slag med krav om omstilling, ændring, omskrivning af studieplaner og forandringer på tværs af alle normale tidsfrister. Man har gjort RUC til et offerlam ganske uanset normal administrationspraksis. Ministeren har også selv flere gange indrømmet, at der er sket fejl. Havde det da ikke været rimeligt at give RUC i hvert fald en lige så bred margen, som man har givet ministeriet? Man gribes af en ubehagelig fornemmelse af, at sammenhængen er endnu mere pinlig, end man troede.

Når fru Tove Nielsen og hr. Brixtofte drager ud i denne anden puniske krig mod RUC, når fru Gerda Møller med sit forslag allerede er kommet frem til dette Karthagos ødelæggelse efter en hypotetisk afslutning af en tredje punisk krig, er det ikke helt uforståeligt, men det er uforståeligt, at symbolværdien ved RUC er så stor, og at RUC kan opfattes som noget, der er så farligt for det danske samfund. Men den borgerlige politik er og bliver borgerlig politik.

Det, der bekymrer mig mest ved hele denne sag, er, at det her er som en sort sløjfe, der sammen med forrige uges uddannelsesdebat bindes over socialdemokratiets uddannelsespolitik. Det er ministeren selv, der på socialdemokratiets vegne tager ansvaret for at føre en politik mere borgerlig end de borgerliges. Uden hensyn til procedure og administrativ skik og brug farer ministeren frem med ild og sværd på hele dette område. Glemt er de tidligere års frisind og forståelse for det kritiske og vågne, i hvert fald for de videregående uddannelsers vedkommende. Det er det reaktionære flertals politik, ministeren ligefrem foruddiskonterer, det vil vi gerne advare hende og hendes parti imod.

Det forslag, som fru Gerda Møller har fremsat, som i og for sig anbringer RUC hypotetisk, altså dette ødelagte Karthago, under Københavns universitet, forekommer mig at være ganske uoverlagt, men vi kan i lige så ringe grad være med til at støtte ministerens lovforslag, der er enestående i sin art, og som forekommer mig at være et udtryk for en meget kortsynet reaktionær politik.